

עפר, אין לחוש. והנוצל מנעליו בעודם לחים במי הרחיצה — קשה לעורו.

סעיף יב התולה סל ובתוכו פת — קשה לעניות; וכן צריך להזהר בפרורי לחם שלא יתפזרו בקרקע.

סעיף יג (א) לא יפסע פסיעה גסה, דקשה לעינים. וכן לא ישהה נקביו, אפלו בהשתנה, שמביא לידי חלי וגם עובר ב"בל תשקצו".

(ב) לא ימכר קרקע שקנה ראשונה, וגם לא טוב למכר נחלת אבותיו.

(ג) אסור לקצץ אילן שעושה פרות. ואם צריך למקומו — מתר; ועדיף שיקצץ על-ידי גוי.

(ד) לא ימסר אדם דין על חברו לומר: ישפט ה' ביני ובינך! ולא יפתח פיו לשטן. וכשמזכיר דבר צרה לחברו, יאמר: "לא אליכם". ועין ב"בן-איש-חי" הארוך כמה סגלות כנגד עין הרע.

סעיף יד (א) לא יתן תבשיל או משקה, ואפלו אכלים חיים, תחת המטה, ואפלו מכסים בכלי-ברזל, ואפלו בדיעבד — אסור לאכלם. וראוי להזהר אפלו במטה שלא ישן עליה אלא רק יושבים עליה. ויש נזהרים מלהניח גם תחת השלחן.

(ב) לא יחצץ שניו בקרומית של קנה, ואפלו של אגם. ויש להסתפק בקרומית של קנה לאחר שעשו ממנו מחצלת.

(ג) לא יאכל בצל ושום שעבר עליהם לילה אחד כשהיו קלופים; אבל אם נשאר אפלו מעט מהקלפה — מתר. וכן אם היו קלופים לגמרי אף מערבים עם שאר אכלים, בין בתבשיל בין בכבוש — מתר.

סעיף טו צריך להזהר שלא יבוא לפיו מזעת אדם, חוץ מזעת הפנים. ולכן יזהר שלא ימצץ או ילקק בבשרו או בבשר אדם אחר, חוץ מהפנים. וכן לא יניח שום פרי בין בשרו לחלוקו, וכן לא יתן מעות בפיו, וכן לא יתן פס-ידו תחת שחיו.